

موقعیت سخت و خطیر

برخی از اوقات با خود می‌اندیشم کسانی نظیر من در موقعیت سخت و خطیری قرار گرفته‌اند. از سویی با سخنان و رفتارهای خارج از عرف دیپلماتیک و زورگویانه و قانون‌گریزانه و ظالمانه سیاست‌پیشگانی چون ترامپ و ناتانیاهو اندکی همدلی‌ای ندارند و کارنامه سیاسی ایشان را مشحون از خبط و خطا می‌انگارند و در حیرت‌اند از برخی از هموطنان که به چه امامزاده‌هایی دخیل بسته و از چه جماعتی نهادینه شدن ساز و کار دموکراتیک در داخل کشور را سراغ گرفته‌اند!! کسانی که به‌گواهی کارنامه چند ساله خود، ذره‌ای به این امور باور ندارند و کنش‌های قلدرمابانه و زیر پا گذاشتن‌های آشکار موازین حقوق بشری، آنها را در اقصی نقاط عالم رسوای خلاق کرده است. استهزای اخیر رئیس‌جمهور آمریکا توسط کثیری از دیپلمات‌های کشورهای مختلف در مقر سازمان ملل در شهر نیویورک، مهر تأییدی بود بر این تصویر دل‌آزار و رمانده‌ای که در وضعیت کنونی، از دونالد ترامپ و اعوان و انصار و هم‌پیمانانش وجود دارد.

از سویی دیگر، به رأی العین می‌بینند که به‌رغم سخنرانی سنجیده اخیر روحانی در مقر سازمان ملل که دست کم تداعی‌کننده سخنان و مواضع روحانی در دوره نخست ریاست جمهوری بود؛ قوه قضاییه و نیروهای امنیتی، همچنان اصرار دارند که در داخل کشور چیزی عوض نشده و «حقه قهر بدان نام و نشان است که بود». هر انسان منصف و عدالت‌خواهی که اخبار اعتصاب غذای فرهاد میثمی عزیز را رصد می‌کند و نامه‌نسرین ستوده نازنین به پسرش از زندان اوین را می‌خواند، به اندازه یک ابر دلش می‌گیرد و بر ظلم آشکاری که بر این شهروندان شریف و دلیر می‌رود، عمیقاً تأسف می‌خورد.

هر دم از این باغ بری می‌رسد. بازداشت مهدی حاجتی، عضو محترم شورای شهر شیراز به‌خاطر دفاع از حقوق انسانی دو شهروند بهایی و تلاش برای اصلاح رویه قضایی و برکشیدن عدالت اجتماعی، تلخ و تکان‌دهنده است و تصویری تأسف‌برانگیز از زمانه‌ای که در آن به‌سر می‌بریم، ترسیم می‌کند. در این زمانه پر تب و تاب، اتخاذ نگاه دوسویه و جامع‌الاطراف و خطاهای اخلاقی جدی اهالی سیاست در داخل و خارج کشور را با هم دیدن، و نه فقط یکسو را به حساب آوردن و نسبت به دیگری تجاهل و تغافل کردن، به‌سان راه رفتن بر روی لبه تیغ است. اتخاذ این نگرش متوازن، نه تنها عواید و مواهبی ندارد که خصومت و عصبیت هر دو سوی این آوردگاه سیاسی را برایت به ارمغان می‌آورد و در جای خود باید هزینه و تاوان آنرا هم پردازی. اما چه باک، که این موضع، انسانی و اخلاقی و وطن‌دوستانه است و فردا روزی بابت آن، می‌توانی سرت را بالا بگیری و شرمنده وجدان و مردم کشورت نباشی:

زین روش بر اوج انور می‌روی ای برادر گر بر آذر می‌روی